

**EL BEAT METGE MÀRTIR,
MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA**

Arquebisbat
de Tarragona

BEATIFICACIÓ DE MARIÀ MULLERAT SOLDEVILA

**EL BEAT METGE MÀRTIR,
MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA**

Rafael Serra Abellà, prevere

TARRAGONA, *gener 2019*

BEATIFICACIÓ DE MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA

Edita: Arquebisbat de Tarragona

Textos: Mons. Jaume Pujol Balcells, *presentació*
Mn. Rafael Serra Abellà

Revisió de textos: Rosalia Gras Minguella

Maquetació: Departament de Mitjans de Comunicació
de l'Arquebisbat de Tarragona

Fotografies: Família de Marià Mullerat i Soldevila

Impressió: Impremta Torrell, Reus

ÍNDIX

Presentació.....	7
EL BEAT METGE MÀRTIR MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA.....	9
El martiri singular del beat Marià Mullerat.....	10
El relat del martiri.....	11
L'infant i jove Mullerat.....	13
Marià Mullerat, l'espòs i el pare de família.....	15
La vocació de metge.....	17
La vocació de servidor del poble.....	18
Cridat a ser apòstol del Crist.....	22
Pressentiment de passió i de glòria.....	25
Apòstol del perdó.....	28
Apòstol del Crist.....	30
Un model per a viure.....	31
El do del martiri per a l'Església.....	33
Pregària per encomanar-vos a la intercessió del beat Marià Mullerat en qualsevol necessitat.....	35
Pregària per demanar la Gràcia de la guarició d'un malat.....	36
Pregària d'un metge al Doctor beat Marià Mullerat.....	36
Goigs en lloança del beat Marià Mullerat i Soldevilla.....	37

Presentació

Sa Santedat, el papa Francesc, el dia 8 de novembre de 2018, va signar el decret de martiri del servent de Déu Marià Mullerat, laic de la nostra arxidiòcesi i màrtir. Per aquest decret, el Servent de Déu és comptat en el nombre dels màrtirs i resta inscrit en el Martirologi Romà.

Aquestes lletres meves precedeixen un escrit que ha preparat Mn. Rafael Serra Abellà sobre la vida i els ensenyaments a l'ensem que el martiri d'aquest home de Déu, metge d'Arbeca i pare de família, ens dona. Us el recomano vivament. És realment una lliçó de vida cristiana i de fidelitat a Crist.

Donem gràcies a Déu Trinitat perquè ha volgut glorificar *in medio ecclesiae* el seu Servent, gratitud que expresso, en nom de tots dels fidels de l'arxidiòcesi, al Sant Pare, al cardenal prefecte de la Congregació per a les causes dels sants i a tots els qui d'una manera o altra han tingut part en aquesta causa de beatificació.

La celebració del martiri no es fa en contra ni a favor de ningú (Déu ens deslliuri de cap bandera ideològica): és la memòria dels cristians que, per raó de la fe i només de la fe, van ser morts per la causa de Crist. Desitgem, per tant, que s'eviti qualsevol lectura política de la beatificació del beat Mullerat: és un «esdeveniment eclesial».

Celebrem la seva beatificació perquè Déu sigui glorificat, per deixar-nos edificar pel seu testimoniatge, i treballar més i més per una societat reconciliada i pacífica. Els màrtirs cristians són signe de misericòrdia en un món immisericordiós. Són signes del perdó que atura l'odi i la violència. Participen de la creu de Jesús que marca el límit del mal: «D'aquí no passaràs, ja que l'amor és més gran.»

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, gener 2019

BEATIFICACIÓ DE MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA

Marià Mullerat en l'època en què estudiava medicina a Barcelona

---

EL BEAT METGE MÀRTIR, MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA

En plena tardor, quan el vi és veremat i premsat, com diu sant Cebrià,¹ l'Església de Tarragona recull, en acció de gràcies i meravellada, el fruit de la vinya del Senyor, el martiri del beat Marià Mullerat Soldevila. L'Església és la vinya escollida «emparrada en l'arbre de la creu».²

És legítima la imatge de la vinya perquè el mateix Senyor va dir: «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» (Jn 15,5) També el Senyor demana en un altre lloc: «doneu molt de fruit» (Jn 15,8). D'aquest «molt de fruit» l'Església diocesana en recull per a la glòria de Déu i edificació de tots el do del martiri. Es així que per voluntat del papa Francesc, el dia 7 de novembre de l'any 2018, a prec de la Congregació per a les causes dels sants, va firmar que Marià Mullerat, el metge d'Arbeca, sigui proclamat beat i inscrit en el Martirologi de l'Església catòlica. Són molts els fruits martirials que l'Església de Pau i Tecla ha recollit en la seva història antiga i recent. Vet aquí, doncs, que la beatificació del servent de Déu, laic de la nostra arxidiòcesi, s'afegeix, no amb menys goig, a la glòria de la multitud de noms, encapçalats pel nom del benamat bisbe beat Manuel Borràs.

Si l'Església proclama la benaurança dels qui han estimat Jesucrist, fins al punt que han preferit la mort abans de negar la fe, ho fa, en primer lloc, perquè es manifesti la capacitat de la gràcia de Crist a cada temps per fer d'un creient un testimoni (*martyr*) de la seva resurrecció. En segon lloc, perquè la vida i la mort dels qui han estimat Déu edifiqui l'Església que els venera, això és, sigui un ensenyament per a tots. Aquest escrit no és un relat hagiogràfic simplement, sinó que vol ser un ensenyament, gairebé una catequesi, que ajudi per a la pregària i per a la vida cristiana des del testimoniatge suprem del benaurat Dr. Mullerat,

---

¹ Cf. Lectura segona de l'Ofici de Lectura de la Solemnitat de santa Tecla (L.H. vol. 4).

² Ritual de la Dedicació de les Esglésies. Pregària de consagració.

laic i màrtir del Crist. La seva condició de laic afegeix una peculiaritat a la seva beatificació ja que expressa la vocació universal a la santedat en l'Església.

El Concili Vaticà II ensenya:

L'Església valora el martiri, pel qual el deixeble s'assembla al mestre, que accepta lliurement la mort per a la salvació del món i se li conforma en el vessament de sang, com a do excels i prova suprema de caritat. I si aquest és atorgat a pocs, cal que tots estiguin disposats a confessar Crist davant dels homes i seguir-lo pel camí de la creu enmig de les persecucions, que mai no manquen en l'Església (LG 42).

EL MARTIRI SINGULAR DEL BEAT MARIÀ MULLERAT

Té un valor singular perquè és un de sol, però aquest ser un de sol porta la representativitat de molts. També ve de la seva condició de laic. Quan l'any 2013 es va glorificar la memòria del benamat bisbe Borràs i dels nostres germans sacerdots intuïem que faltava algú que representés el laïcat, que també va patir la furient persecució religiosa. No en el sentit que hi faltés alguna cosa i no fos suficient en ella mateixa, sinó en el sentit que hi faltava la representativitat de tot el poble sant de Déu. La determinació del Dr. Mullerat com a màrtir té el valor de representar molts altres martiris indeterminats de laics que només Déu coneix i que formen part de la multitud immensa que sols Déu pot comptar, que venen de la gran tribulació i que han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell (cf. Ap 7,14).

De la mateixa manera que dèiem en el cas dels màrtirs clergues que no hi eren tots, també podem dir que el beat Marià representa molts que sols Déu sap. És així que un nom val per molts. Potser encara prosperi canònicament la causa dels màrtirs de la *Federació de Joves Cristians* (penso ara en l'estol de joves de la vila de Falset que foren morts el 14 de setembre de l'any 1936), la causa dels quals està incoada. Donem gràcies a Déu pel testimoni admirable del beat Marià Mullerat, perquè ell sol, ara per ara, representa el poble sant de Déu, ja que va formar part des

---

del baptisme del «llinatge escollit, casa reial, comunitat sacerdotal, nació santa, poble que Déu s'ha reservat perquè proclameu les gestes d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable» (1Pe 2,9).

EL RELAT DEL MARTIRI

Era el dia 13 d'agost de l'estiu de 1936. La pau social del poble feia temps que s'havia perdut. Arreu imperava la por, la incertesa, la desconfiança. La Parròquia va ser profanada, i de tot el riquíssim material patrimonial n'havien fet munts per cremar-ho sense pietat. El mossèn, Antoni Padró Minguella, que des de l'any 1924 era rector de Sant Jaume d'Arbeca, vivia amagat a casa d'uns amics. El seu destí també era incert. Va ser a la matinada del dia 13, a prop de la festa de l'Assumpció, quan els milicians es van presentar al domicili del Dr. Mullerat, a casa del senyor metge, on vivia amb la seva esposa M. Dolors, i les quatre filles del seu matrimoni: Maria Dolors, Josefina, Adela i Montserrat (que just tenia nou mesos). Van escorcollar la casa, van tirar pel balcó la imatgeria devota i religiosa. Providencialment, el crucifix que el Dr. Mullerat tenia a la cambra de matrimoni es va conservar.³ Arribat el moment del comiat, el benaurat home de Déu va besar el Sant Crist que tant estimava i, adreçant-se a la seva estimada esposa, li va dir: «Dolors, perdona'ls com jo els perdono», va fer un petó a la petita Montserrat i se'l van endur.

Dut a la caserna de la Guàrdia Civil, es va reunir amb cinc convilatans també detinguts, que serien executats amb ell.⁴

Durant aquest temps de reclusió, a un milicià se li va disparar fortuïtament l'arma i el doctor el va curar. Abans de pujar al camió, va exhortar els companys a resar el *Senyor meu, Jesucrist*, i a demanar que morissin sense odi en el cor, és a dir, perdonant. Quan ja era dalt

---

³ Era un santrist que ell estimava molt i que havia adquirit. Les seves mides són d'1m i 80 cm d'alçada.

⁴ Aquests són els seus noms: Josep Sans Balcells, Llorenç Vidal Ximenos, Manuel Pont Gras, Llorenç Segarra Pau i Joan Gras Navés, tots ells veïns del poble.

del camió, una dona va suplicar que li estengués una recepta per al seu fill malalt i enfebrat, cosa que el doctor va fer. El pare del nen a qui el Dr. Mullerat va atendre en aquella suprema hora formava part del grup dels qui el van executar.⁵ També, pensant amatent en els seus pacients, va escriure una nota amb el nom dels malalts que visitava, perquè la lliuessin al Dr. Francesc Galceran, un altre metge del poble, perquè no deixés de visitar-los i ocupar-se'n.

Duts a tres quilòmetres d'Arbeca per la carretera de les Borges Blanques, en un lloc anomenat «el Pla», al fons d'una gravera envoltada d'ametllers, van ser afusellats. En aquells moments tan terribles va tornar a exhortar els seus companys que resessin l'*Acte de contrició* i perdonessin els seus botxins. Abans, però, un dels milicians va donar una estocada amb una aixada a la cara del metge que li va partir les dents. El testimoni visual d'aquest fet revela que les darreres paraules del servent de Déu van ser aquestes: «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.»

Testimonis visuals van veure com els posaven en fila i d'esquena rebien els trets amb els quals els abatien, més aviat maldestres, ja que no van morir tots a l'acte. Sense donar-los el tret de gràcia els van ruixar amb gasolina i van encendre foc. Eren vora les deu del matí. Les execucions en aquest temps de terror es realitzaven sempre amb celeritat i en llocs i hores sense publicitat, cosa que revela la mala consciència amb què es feien. De fet, els mataven sense cap tipus de judici.

Des dels trossos veïns se sentien els crits de dolor, i alguns veïns van veure el fum de la pira dels seus cossos i al poble se sentia l'olor dels cossos cremats. Entretant, a casa del doctor, uns milicians van tornar amb l'ordre de tirar totes les imatges religioses. L'avi estava disposat a fer-ho, però la M. Dolors, d'onze anys, va córrer quan l'ancià ja era a l'escala amb el santerist i li va suplicar: «No, padrí, no el tiri al foc, potser al pare no li faran res; sinó tireu-m'hi a mi.» Davant la insistència de la petita, l'avi va desistir del seu propòsit. Així va ser com la família va conservar el preciós sant Crist que per a ells és únic, ja que és el crucifix que el pare va besar abans de morir com a màrtir de Crist. La

---

⁵ *Positio super martyrio*, p. 207.

---

família, mentre s'esdevenien aquests tràgics fets, desgranava el sant rosari, i quan van sentir els trets⁶ el plor va ser incontenible. El doctor Mullerat tenia trenta-nou anys.

L'endemà mateix, a la matinada, la Sra. Teresa Sans i després l'esposa del beat, la Sra. M. Dolors⁷ i les altres vídues, com les dones piadoses de l'evangeli, van anar al lloc de l'holocaust. Hi van anar tan aviat com els va ser possible: va poder més l'amor que la por. Van ser valentes.⁸

Van trobar encara les seves pertinences, els estris de metge, el termòmetre, la xeringa, dues caixes d'injectables, les claus de casa i una imatge del santcríst que sempre portava a la butxaca, de la qual se n'havia cremat la fusta. Tot això ara esdevé un valuós reliquiari.

L'INFANT I JOVE MULLERAT

Qui era aquest metge d'Arbeca que va tenir una mort tan santa i semblant a la del Senyor Jesús? El Dr. Mullerat, el senyor metge d'Arbeca, havia nascut a Santa Coloma de Queralt el 24 de març de 1897. Els seus pares eren religiosíssims. Va quedar molt aviat orfe de mare, va cursar el batxillerat al Col·legi de la Sagrada Família de Reus (situat llavors al carrer Ample, i conegut com el col·legi de *los Padres*).

Va ser un alumne brillant, avantatjat en les notes. Va cultivar la pietat del seu temps, formant part de la Congregació de la Sagrada Família i de sant Lluís Gonçaga i essent membre de la *Guardia de honor del Sagrado Corazón*. Així, de ben jove, s'introduïa en la vida espiritual, assidu a rebre els sagraments de la penitència i de l'eucaristia. Va romandre intern

---

⁶ *Positio super martyrio*, p. 192.

⁷ La Sra. Dolors Sans Bové, esposa del Beat, va morir el 13 de desembre de l'any 1946. Les seves filles recorden la seva bondat, tendresa i amor. En les seves declaracions jurades, malgrat les exigències, mai no va voler donar cap nom dels qui havien col·laborat en la mort del seu espòs. Deia: «Ja no hi són i estan extraviats per França.»

⁸ *De la vida i obra de Marià Mullerat*, a *Homenatge*, p. 58

entre els anys 1910 i 1914. Durant les vacances de Nadal i de Pasqua i a l'estiu es traslladaven a Santa Coloma, on ell participava en les activitats del poble. Fins als divuit anys va estar afiliat a un club de joves tradicionalista de Santa Coloma de Queralt. L'ideari del club s'inspirava en el carlisme, tan arrelat a Catalunya.

Es va matricular a la Facultat de Medicina de Barcelona per a cursar els estudis de llicenciatura, que van durar set anys (1914-1921). No cal dir que l'expedient acadèmic del Dr. Mullerat va ser excel·lent.⁹ A partir de 1918 pren possessió com a alumne intern i passa a rebre una retribució que li permet fer pràctiques a l'Hospital. En aquests mateixos anys s'enamora de la M. Dolors. Es conserva la correspondència del temps del seu nuviatge, on manifesta la humanitat dels seus sentiments i el seu desig de contraure matrimoni per formar una família cristiana. Aquesta correspondència seria digna de ser estudiada per a descobrir-hi encara més la sensibilitat humana i religiosa del Beat.

En aquells temps Barcelona creixia i s'anava configurant com la gran ciutat que és, convulsa socialment i políticament pels esdeveniments de la primera part del segle XX. Encara que hauria pogut fer carrera a la gran ciutat, el seu cor se sentia «trist i solitari». Enyorava la pau del poble de la seva promesa, M. Dolors Sans Bové. De fet, ell mateix per línia materna era procedent d'Arbeca, i hi tenia una germana casada.¹⁰ En una de les estades freqüents d'estudiant havia conegut la que seria la seva esposa.

Durant la seva llarga estada a Barcelona va participar en les activitats de les joventuts tradicionalistes, que estaven sota el signe de la catalanitat i d'una vivència cristiana molt intensa. Aquell jove estudiant de Medicina, escriuen els seus coetanis, no vivia pels seus interessos personals ni d'esquena a la realitat, ans al contrari, era expansiu i simpàtic. No va malbaratar el temps: es dedicava com tants altres joves catòlics del seu temps a l'apostolat. En un temps ja marcat pel

---

⁹ El 1918 va publicar el llibre *Acotaciones a la anatomía patológica* juntament amb un company seu.

¹⁰ La seva germana Josepa, que contraure matrimoni amb Josep Ximenes.

---

materialisme, l'ateisme, l'anarquisme i la indiferència, aquests joves s'agrupaven per projectar-se a ells mateixos com apòstols enmig d'un món que negava Déu i on l'anticlericalisme militant es feia present de manera molt dura i indiscriminada. Molt sovint, ser «de dretes» en aquell temps no significava un estatus social alt, sinó simplement l'àmbit on es preservava la fe cristiana com allò més estimat. Finalment, l'any 1921 va obtenir la llicenciatura en Medicina i Cirurgia.

MARIÀ MULLERAT, L'ESPÒS I EL PARE DE FAMÍLIA

Va contraure matrimoni el dia 22 de gener de l'any 1922, de bon matí, com era costum llavors. La llar familiar va ser beneïda amb cinc filles. La primera, M. Dolors, va morir el dia del seu baptisme, administrat a casa seva. Després van venir: una altra Maria Dolors (1925), la Josefina (1929), l'Adela (1932) i la Maria Montserrat (1935). A la casa familiar hi vivien els seus avis materns i una besàvia. També una mainadera, la fidel

Marià Mullerat i Dolores Sans en el dia del seu casament a Arbeca, el dia 14 de gener de 1922

Teresa. Els dies transcorrien tranquils amb els costums de cada dia, la benedicció de la taula i el sant rosari al vespre. La joia de cada diumenge amb la participació en la missa. L'amor dels esposos madurava veient com les filles creixien: la petita era el goig de tots.

L'any 1932 moria el seu pare, Ramon Mullerat, a Santa Coloma. Tenia el fill al costat. Mossèn Lluís Carreras, rememorant aquella hora, dóna testimoni que el Beat, al costat del seu pare agonitzant, més que semblar un fill, semblava un sacerdot. «Realment» —diu— «tenia una ànima de missioner.»¹¹ El seu pare, el senyor Ramon, que havia quedat vidu feia molts anys, era un home bo i honrat, un cristià de dalt a baix de Santa Coloma, un home caritatiu, laboriós, plenament enamorat de Déu. Cal subratllar-ho, perquè l'oració, els exemples i els ensenyaments del pare van impregnar el cor del fill i el van configurar com a cristià.

Enamoradíssim de la seva esposa, va transmetre, en els pocs anys que va poder gaudir del seu matrimoni, l'amor a Déu, l'amor als pares i l'amor al proïsme. Així s'acomplia el que tant havia desitjat i que va expressar en una bellíssima carta del temps del seu nuviatge:

Estimada Dolors. Amb la mateixa estimació com em vas felicitar tu per les festes que fan [...] les més altes virtuts cristianes, em correspons a mi, estimada Dolors, dient-me que esperes el dia que les podrem passar junts. Festes d'amors sants són les de Nadal i de l'Any Nou, en què un Déu fet home vol ensenyar a la humanitat les virtuts filials en la Santa Família de Betlem, de Natzaret, del desert. Aquesta santa trilogia floreix amb ufanor i ensenya amb vigor a tothom els exemples sublims de l'espòs lleial, de la mare santificada i del fill afectuós. Tant de bo, quan arribi el dia en què les podrem celebrar junts, com tu dius, la nostra llar recordi, per les seves sentors, les seves virtuts i amor, la llar de la Família santa de Natzaret que ha de redimir el món. La Providència fins el present ha estat bondadosa amb nosaltres ja que ha permès que ens trobéssim en aquesta vida per estimar-nos entranyablement i ens ha proporcionat bells moments pels nostres cors i confio en la Providència que ens vetllarà més i més cada dia fins que ens unim com un sol ésser en el gresol d'un amor pur i fidel.

(20 de desembre de l'any 1919)

---

¹¹ *Positio super martyrio*, p. 161.

LA VOCACIÓ DE METGE

No era un metge qualsevol. La seva competència era reconeguda al poble i als municipis veïns on exercia. Atenia cada dia a la consulta, a la pròpia llar i a domicili, ja que molt sovint les visites eren als masos i en llocs apartats.

Els testimonis contemporanis coincideixen a remarcar la seva afabilitat per tenir cura dels pacients i la seva capacitat de crear confiança en les famílies que visitava. Era «el senyor metge» estimat de tots. Trobava temps per escoltar els pacients i les seves famílies. El nom de Déu era sempre present en els seus llavis amb expressions com la que donava a un pacient agraït: «No és a mi a qui ha de donar gràcies, sinó a Déu, és ell el qui cura.» Aquesta manera de parlar sovint és esmentada en el recull de testimonis recollits en la *Positio*.

Era dels metges que a més de saber fer la diagnosi del cos, sabia fer ben bé la diagnosi del cor del malalt. Endevinava les necessitats de cada llar i ajudava, ell mateix, a portar els malalts de les famílies necessitades a un hospital. Moltes vegades donava els diners que es necessitaven per a les medecines que ell mateix havia receptat. La caritat acompanyava les seves visites. Dissimuladament, deixava l'almoïna sota el coixí del malalt.

S'afirma que tractava els malalts com veritables germans seus, fills tots del Pare del cel: per a ell no hi havia ni rics ni pobres, ni de dretes ni d'esquerres. Tot ho feia mogut per la caritat, convençut que la caritat posa remei a tot.¹²

La «forma» de l'amor està determinada pel fet que nosaltres mateixos el rebem de Déu (cf. 1Jn 1,4) i que, de manera conseqüent, l'hem de donar als germans. Aquest moviment d'amor, que de Déu arriba a nosaltres i que de nosaltres va cap als germans, té el centre en el nostre amor agraït a Jesucrist. Ell ens va donar l'amor com a manament seu, i és així que l'amor del Crist i el nostre són un de sol. Així ho va viure el Dr. Mullerat: ell ja havia passat de mort a vida, perquè estimava els germans

---

¹² *Positio super martyrio*, p. 134.

(cf. 1Jn 3,14). «Donar la vida pels germans» no significa pas que hom pugui donar la vida per cada persona. Això només ho pot fer el Senyor. El beat Marià va unir la seva vida i la seva mort a l'oblació de Crist a la creu. L'amor cristià viscut pel benaurat metge d'Arbeca aporta aquesta infinitud, el fa de Déu, ja que participa de «l'amor no passarà mai» (1Co 13,8).

L'exercici de la vocació de metge del nou beat s'insereix en la tradició cristiana dels *sants metges* (Άγιοι Ανάργυροι): des de la memòria antiquíssima dels sants Cosme i Damià fins a la reverència per la figura del sant doctor Giuseppe Moscatti¹³ en els nostres dies. Els seus coetanis contemplaven, en l'exercici de la seva professió, un autèntic apostolat: procurava no sols la guarició i el bé del cos, sinó també i, principalment, la salut/salvació de l'ànima.

LA VOCACIÓ DE SERVIDOR DEL POBLE

L'any 1961 se li va dedicar un carrer que porta el seu nom: *Carrer de l'alcalde Mullerat*. Amb raó n'és mereixedor. Sense pertànyer a cap partit polític, Marià Mullerat va rebre la confiança del poble i va esdevenir alcalde d'Arbeca, des de 1924 fins a 1930.

El doctor Mullerat, que només feia dos anys que vivia a Arbeca, tenia 27 anys quan va ser elegit. Va procurar la pau entre dretes i esquerres i, sense partidisme, es va lliurar al bé del poble. Va cultivar la cultura: la seva participació en la revista local *L'Escut*, de la qual va ser un dels fundadors i principal promotor, era assídua. La lectura d'aquests seus escrits diversos manifesta la seva formació humanística. Amb els mitjans de què disposava, va fomentar la pau, la cultura, la història local, l'urbanisme (Arbeca era llavors un poble que creixia), va millorar les vies de comunicació, va fer construir la caserna de la Guàrdia civil, va augmentar les terres de regadiu... També va projectar la construcció de les noves escoles, tot i que no la va poder dur a terme en el seu mandat. La destrucció de l'Arxiu municipal impedeix un estudi exhaustiu de la

---

¹³ Metge de Nàpols que morí el 1927. Canonitzat l'any 1987.

---

seva gestió com a alcalde. Tanmateix queda clarament reflectida en la revista local ja esmentada.

Home de cultura, catalaníssim, obrí l'Arxiu municipal als historiadors. Fins i tot va restaurar, ell que era un fi coneixedor de la seva vila adoptiva, el Ball de Valencians.

La col·laboració amb la Parròquia va ser excel·lent: va refondre les campanes del poble, va col·laborar en les obres de restauració del seu estimat temple parroquial (que sovint anomenava en els seus escrits «temple catedralici»), va restaurar la Festa de Santa Madrona i moltes altres coses... Correcte amb tothom, no era conflictiu, la seva manera d'actuar no provocava divisió. Era amable i simpàtic.¹⁴

Crida l'atenció en el *Summarium testium* que molts opinin que, si es va dedicar a la política, va ser perquè l'Església havia demanat als catòlics d'intervenir en l'ordre social. Pel seu itinerari espiritual no és sense sentit afirmar que va viure el seu servei a la comunitat *com una obediència a l'Església i com un apostolat*. Dins dels criteris del temps, el doctor Mullerat es va implicar en el servei al poble com una missió a complir, en el sentit de fer el que el Senyor li demanava i ell podia dur a terme.

Coneixia perfectament les directrius de la doctrina social de l'Església dictades pel papa Lleó XIII i era afectíssim a la doctrina de Torras i Bages, de la qual n'estava amat des de la primera joventut. Del venerable Torras i Bages, escrivia: «El seu nom és venerabilíssim per tots els cristians de la província eclesiàstica de Tarragona.» Llegia amb fruïció la revista *Paraula Cristiana*, que col·leccionava i enquadrava amorosament. Aquesta publicació va ser una de les plataformes més importants del pensament intel·lectual religiós a Catalunya durant les dècades de 1920 i 1930. Tractava des d'un punt de vista cristià temes importants de la política i la cultura, preferentment la dialèctica entre les dretes i les esquerres, les possibilitats del comunisme i les col·lectivitzacions, els límits de l'ortodòxia religiosa en una societat secularitzada i el

---

¹⁴ *Positio super martyrio*, p. 140 i s.

desenvolupament del nacionalisme català. A la revista hi van participar els intel·lectuals catòlics de pensament obert (Marcet, Manyà, Cardó, A. Bonet). Aquesta publicació havia estat beneïda i fomentada pel Sr. Cardenal Vidal i Barraquer. Tot aquest pensament va amaran l'esperit del Dr. Mullerat.

La seva revista *L'Escut* difonia el pensament del catolicisme català d'abans de la guerra: obert, arrelat al país, sense pors. En el primer editorial que hi escriu, afirma que el periòdic vol ser un «defensor de tota sana ideologia». En els editorials escrits per ell no s'hi troba cap opció o propaganda partidista: els seus escrits respiren un catolicisme obert, interessat per la qüestió social i arrelat al cor del país. El Dr. Mullerat estava convençut de la necessitat d'una premsa catòlica per divulgar els principis cristians, sempre humanitzadors, com a fonaments de la societat. Ell estimava la Pàtria i la volia amarada dels principis cristians com a fonament, en la línia de Torras i Bages, el patriarca de Catalunya.

En certa manera, el beat Mullerat va viure *avant la lettre* la teologia del laïcat del Concili Vaticà II sobre el compromís temporal dels laics pel que fa a l'edificació del regne de Déu. Tant és així que no es pot qualificar el beat com un home simplement «de dretes». Hi ha un punt diferencial que només s'explica des de la seva fe. Principalment perquè estimava tothom i no va afavorir uns més que altres. Els va servir a tots i volia el bé de tots. En aquest sentit no és permesa una lectura simplista i superficial de la seva acció política com a alcalde.

Malgrat el context social, ell no estava al servei d'una ideologia partidista, sinó al servei del poble, de la col·lectivitat que servia.

Si abans afirmava que ser metge per a ell era un apostolat, ser alcalde per a ell també va ser un apostolat. Judicant la diversitat de qüestions i d'assumptes en què es va ocupar com a alcalde, es fan presents les paraules de sant Pau: «Germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi» (Fl 4,8).

Va finir el mandat abans de la proclamació de la II República. Van venir anys molt convulsos i difícils que presagiaven temps molt foscos.

Als inicis del període republicà el cardenal Vidal i Barraquer, que va ser el seu prelat des de l'any 1919, en què va ser nomenat arquebisbe de Tarragona, va dictar un excel·lent magisteri en les seves cartes als diocesans: els demanava oració i penitència a favor de la pau, ser compromesos en l'apostolat, accedir a esdevenir purificats en el gresol del dolor, i restar ben allunyats de la depressió moral i espiritual. El Sr. Cardenal demanava als diocesans «que incrementessin el fervor, del qual naixeria una caritat més gran per treballar en bé del pròxim en el seu propi estat».¹⁵ El Beat, que estimava i admirava moltíssim el Sr. Cardenal, seguí les seves directrius. Ho va manifestar en la seva pròpia família, en les visites i atenció als malalts, en la seva presència activa en la vida parroquial. El Sr. Cardenal havia demanat també «una invicta adhesió a Crist».¹⁶ Crida l'atenció la cita perquè l'adhesió a Jesucrist que va viure el Dr. Mullerat no va ser vençuda ni per la por a la mort, ni per la mateixa mort, ans va resultar victoriosa en el seu martiri. Crec que no va perdre l'alegria de la fe ni la confiança en Déu, enmig d'una societat en què es manifestaven forces que, sense discerniment, tenien voluntat de fer desaparèixer el fet religiós i destruir l'Església. Meditant la vida del Beat se'ns fa present el text de sant Pere:

Tot això us dóna una gran alegria, ni que ara necessàriament us hagin d'entristir per poc temps proves de tota mena; perquè si l'or, que es fa malbé, és provat al foc, la vostra fe, molt més preciosa que l'or, també ha de ser provada, i així es farà mereixedora de lloança, glòria i honor el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres l'estimeu encara que no l'heu vist, i ara, sense veure'l, creieu en ell. I teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la (1Pe 1,6-8).

---

¹⁵ *Arxiu Vidal i Barraquer*, vol I, 1a i 2a part, p. 52 i s.

¹⁶ *Ibidem*, p. 110.

CRIDAT A SER APÒSTOL DEL CRIST

Un martiri mai no s'aprova, és sempre fruit d'una vida cristiana. El martiri és l'acte d'amor més gran a Jesucrist i només es pot rebre com un do del cel. És alhora l'exercici més alt de la virtut de la fortalesa. Aquest acte d'amor és impossible si no es viu en l'amor del Crist, si no s'experimenta a la pròpia carn com a vida divina. L'apòstol neix de la gràcia i de la pregària. El doctor Mullerat era un home que va entrar en els camins de la pregària i se submergia diàriament en la vida de la gràcia. Creiem que va ser decisiva en la seva vida l'experiència dels Exercicis ignasians.

La dinàmica dels *Exercicis espirituals* de sant Ignasi porta sempre a l'*elecció* (a una bona elecció). Ell va elegir Crist dins el seu cor, en el seu interior. L'espiritualitat ignasiana no en té prou del sentiment, del qual no es refia: fa entrar en l'adhesió de la voluntat.

Convida al *coneixement intern* de Crist «per a més estimar-lo i millor servir-lo». La vida s'ordena des de l'encontre personal amb Déu en la intimitat de la pregària, i Déu es fa tan present que se'l troba «en totes les coses». Fins i tot pot donar-se un estat d'alegria com a do del cel: és el goig o *consolació* «sense causa precedent». El beat Mullerat es va prendre molt seriosament la triple pregunta dels *Exercicis* de sant Ignasi: «Què he fet per Crist? Què faig per Crist? Què estic disposat a fer per Crist?» Sabia perfectament que la seva existència era una *missió* (de metge, d'espòs, de pare, de fidel), i vivint-ho amb coherència i conscientment ell anava esdevenint un dels «servidors de Déu». El fruit d'aquest servei és sempre la santedat, i el seu fi, la vida eterna (cf. Rm 6,22). No és una missió d'un temps o d'una dimensió de la vida: exigeix la totalitat i la definitivitat. El Beat, des de la familiaritat en la pregària amb l'Esperit Sant, va aprendre a deixar l'existència en mans de Déu. Es va fer disponible a la seva voluntat. El Beat va ser dels qui vetllen cada dia i diuen: «Què voleu que faci, Senyor?»

L'espiritualitat ignasiana va arrelar dins el cor del beat Marià Mullerat i des d'ella va viure la fe cristiana. La seva incorporació a l'*Obra dels*

Exercicis Parroquials va ser entusiasta i plena. Ell mateix va participar l'any 1924, a la *Cova de sant Ignasi* de Manresa, en una tanda d'*Exercicis* predicada pel P. Francesc de Paula Vallet, del qual era amic personal. Va ser un propagador de l'apostolat dels *Exercicis Parroquials*, i convidava els seus convilatans, any rere any, a participar-ne. Realment en va ser un veritable activista. Van ser molts els que hi van participar, fruit de la seva fraternal insistència. Es feia present sempre que podia al final de les tandes d'*Exercicis espirituals*, i amb la seva paraula eloqüent i convincent donava coratge «perquè mai defallissin i seguissin essent fidels seguidors de Crist».¹⁷ Mossèn Jaume Ciurana explica que el Sr. Cardenal Vidal i Barraquer anava a escoltar, al Seminari, la predicació del P. Vallet i que, en presidir l'acte final de clausura, escoltava amb atenció les paraules del Dr. Mullerat, a qui va aplaudir emocionat. Amb quin goig cantava l'*Himne de la perseverança*: «Amunt, germans, fem nostra via!» Mn. Jaume continua dient que hi havia una gran relació entre el jove Dr. Mullerat i el Cardenal, que moriria a l'exili. Hom sap l'impuls que el Cardenal Vidal i Barraquer va donar a aquest apostolat i l'amistat que tenia amb el P. Vallet.¹⁸

El jove metge estava compromès en totes les activitats i associacions de la Parròquia de Sant Jaume. No es va avergonyir mai de la seva condició de catòlic i estava content de manifestar-la. Devot de la Mare de Déu, no li feia res anar cada dia del mes de maig a l'exercici piadós del Mes de Maria, ell, l'únic baró que hi assistia. En aquest punt s'hi constata alguna cosa de la follia per Crist que respira l'oblació de sant Ignasi i el tercer grau d'humilitat:

Cuando incluyendo la primera y segunda, siendo igual alabanza y gloria de la divina majestad, por imitar y parecer más actualmente a Christo nuestro Señor, quiero y elijo más pobreza con Christo pobre que riqueza, oprobrios con Christo lleno dellos que honores, y desear más de ser estimado por vano y loco por Christo que primero fue tenido por tal, que por sabio ni prudente en este mundo (EE 167).

---

¹⁷ *Positio super martyrio*, p. 152.

¹⁸ *Arxiu Vidal i Barraquer*, p. 144-145.

En les visites als malalts sempre tenia el nom de Déu als llavis i exhortava a recórrer a la confiança. Tothora deixava espai a la infinitud de Déu, a allò d'imprevisible que té la seva voluntat. Déu era l'horitzó en què ho vivia tot: un horitzó mai no tancat, sempre obert, fins i tot el dia del seu martiri. Volia que els altres s'obrissin a aquest horitzó infinit i misericordiós. Per a ell, la mort no tancava aquest horitzó, ja que allà *on tenia el tresor, hi tenia el cor* (cf. Mt 6, 21). Així va sobrenaturalitzar la seva vida i, fidel als seus principis, no es va decantar ni cap a un costat ni cap a l'altre. Sempre amb la mirada al cel, a Déu. Les seves virtuts humanes, treballades per la gràcia, van fer d'ell una personalitat (en el sentit fort de la paraula), tota ella posada al servei de Déu, dels germans i de la Pàtria.

La pregària li naixia fàcil del cor i del pensament, i esdevenia en ell quelcom natural. Li era com respirar, per això «de l'abundància del cor» brollaven espontànies dels seus llavis paraules sobre Déu.

En la seva biblioteca, en part conservada, hi trobem llibres d'espiritualitat de sant Alfons Maria de Liguori, de qui sentia predilecció per la seva obra *Preparación para la muerte o consideraciones de las verdades eternas* i d'altres pròpies de la pietat cristiana del temps. També en la seva biblioteca popular trobem un recull de llibres sobre sant Ignasi i sobre els Exercicis, sobretot, les obres del P. Ignasi Casanovas.

En la vida familiar quotidiana cada dia se celebrava com una mena de litúrgia vespertina: el res del sant rosari, el *punt de meditació* i un temps de silenci. Tots els qui vivien a la casa hi eren convocats.

PRESENTIMENT DE PASSIÓ I DE GLÒRIA

Els darrers anys, quan va acabar el mandat d'alcalde, va deixar tota acció política. Són els anys de la República: era un home culte i informat i s'adonava del fort anticlericalisme imperant, que podia convertir-se fàcilment en una fatídica persecució religiosa.

Va quedar colpit per la mort violenta de Mn. Josep M. Morta Soler,¹⁹ rector de Navàs, mort violentament, el recordatori del qual el va impressionar i el va contemplar llargament el dia abans de la seva execució, quan visitava les Germanes Dominiques refugiades en una casa amiga dins d'Arbeca. Hi havia entre elles una germana malalta que cada dia rebia la seva atenció mèdica. Una germana d'aquesta comunitat, quan li exposava la por i la incertesa,²⁰ dona testimoni que les paraules del Dr. Mullerat li van tocar el cor i la van omplir de confiança: Aquestes van ser les paraules: «La gràcia del Senyor no li faltarà.»²¹ Als tarragonins aquesta expressió ens recorda immediatament les paraules de sant Fructuós: «No podran fallir l'amor i la promesa del Senyor ni en aquest món ni en l'altre, perquè això que ara veieu és breu com el sofriment d'una hora.»

El Dr. Mullerat sabia que, com a destacat catòlic i a més antic alcalde del poble, podia esdevenir ell mateix amb tota probabilitat el proper objectiu. A poc a poc, el beat metge, sense perdre el somriure i l'amabilitat, va entrar en el silenci, fins i tot en la penitència, com una mena de pressentiment de la passió que venia. Quan treuen les imatges del temple parroquial i en fan munts, ell les contempla amb un silenci profund. Eren imatges estimades i familiars. Endequina que el martiri de les imatges (*passio imaginis*) és preludi de la passió de l'assemblea dels creients, de la qual ell ocupava un lloc important, per la seva significació social.

El martiri de les imatges expressava un veritable *odium fidei* i preludiva la persecució de l'assemblea santa per a la seva dissolució

---

¹⁹ Cf. Antonio Montero, *Historia de la persecución religiosa en España, 1936-1039*, Madrid 1961, 842. La Germana Rosa Ribera testimonia: «Recuerdo que la víspera de su martirio, vino a visitarme, tenía yo un libro encima de la cama, lo cogió para leerlo y se encontró con el recordatorio y foto de Mossén Morta, Párroco de Navàs, que fue el primer mártir [...]. Lo miró largamente con mirada muy profunda, como si presintiera lo que tenía que pasar por él sin tardar» (*Positio super martyrio* 204).

²⁰ Recordem que a Barcelona ja havien estat assassinades, el vint-i-set de juliol, sis Germanes de la Congregació.

²¹ *Positio super martyrio*, p. 205.

definitiva. Els rectors i els preveres van haver de fugir i en un buit legal —sense llei aplicable— eren perseguits i molts assassinats, entre ells el bon rector d'Arbeca, que va ser mort sis dies després del beat Marià, el 18 d'agost, a la carretera de Belianes, el cos del qual va restar gairebé insepult fins que els familiars el van recollir piadosament.

El juliol, cada matí, se'l troba agenollat, davant el Sant Crist que estimava tant. Agenollat i en profunda pregària en un reclinatori que s'havia procurat. Les seves converses quan s'acomiada dels pacients i dels seus familiars tenen ja un aire d'acomiadament. Transcrivim el testimoni de la Sra. Maria Romeu i Ruera:

Vull dir-vos les darreres paraules que ell va dir a casa meva, als meus, a la meva padrina i a mi. El darrer dia de la seva vida a Puiggròs, que va venir a passar visita, ja acompanyat dels milicians. A mig matí, quan tots estàvem preocupats, pensant en els moments que vivíem, escoltàrem pel carrer un caminar apressat. La meva mare sortí al balcó i va veure que era el Dr. Mariano (així l'anomenàvem a Puiggròs). El meu pare deixà la cadira per obrir la porta. «Doctor Mariano» —li va dir el meu pare. «No té por vostè en aquests moments?» Immediatament li va contestar amb valor: «Peret, confiança en Déu!» Al moment va treure el santerist que portava, el va fer besar al meu pare i després ell li va dir: «Peret, si no ens veiem més, fins al cel!» D'aquesta manera s'acomiadava de tots nosaltres amb valentia i amb la flama de la fe.

Diverses persones l'avisen que fugi per tal de salvar la vida, ja que anaven darrere d'ell. Tenia intenció d'anar fins a Saragossa per a fer-se escàpol. Tanmateix, quan ja era a Lleida pren la decisió de tornar cap a casa: «Jo no abandonaré els meus malalts!» El testimoni incontrovertible de molts sobre aquest punt és destacat per tots els membres que judicaven la causa del martiri i en queda testimoni en els *vota* de la Causa. Sabia que tornar a casa a retrobar els seus malalts i els seus familiars era anar cap a la possibilitat real del martiri, com així va ser, però ell no tenia por. Vivia en gràcia de Déu i s'hi havia preparat: si era aquesta la darrera obediència que el Senyor li demanava, ben de grat la compliria. Aquest punt afegeix al martiri del Dr. Marià un *plus*. No sols és màrtir *propter fidem, sed propter caritatem*; a causa de la caritat i fonamentant

---

l'argument en sant Tomàs: «Pateix com a cristià no sols el qui pateix per la confessió verbal de la fe, sinó tot el qui pateix (martiri) per fer un bé i evitar un mal per Crist, perquè tot això s'inclou dins la confessió de la fe» (ST c., Q.124, Art. 5, ad 1 m.).

Fa tots els possibles per donar sostre a les Germanes Dominiques del seu poble i per procurar que no els falti res. També ajuda altres religioses que havien arribat, filles d'Arbeca, cercant refugi. Entre elles la seva cunyada, la Gna. Montserrat Sans Bové, que havia arribat de Barcelona, juntament amb la filla gran del Beat, la M. Dolors, cercant refugi al seu poble natal.²² Ella, amb declaració jurada, dóna testimoni de les darreres converses amb ell en les quals afirmava: «Que ell estava disposat a tot per la fe, que estava preparat per comparèixer davant el Tribunal de Déu i que, en el cas de ser executat, perdonava des d'aquell moment els seus enemics i botxins.»²³ En una darrera visita, el dia abans de la seva mort, els diu: «Quina sort poder donar la sang per Crist!»²⁴

Tenia un pressentiment del martiri, també de la glòria. De cap manera no s'afirma aquí que els màrtirs cerquessin cap tipus de glòria, fora de la de Déu. No volien esdevenir herois per la seva mort injusta. Únicament cercaven la «perseverança final».²⁵ Anhelaven que la seva mort fos realment una mort cristiana, és a dir, acceptada i viscuda amb la humilitat dels fills de Déu. El cristià sap perfectament que ha d'experimentar postes de sol al seu voltant: ha d'acceptar ser desposseït de tot, sense que per això el seu «sol interior» es pongui, ni perdi mai el tresor de la fe. Certament que la foscor d'aquells moments històrics, talment un captard enrarit, el cobrirà amb la seva ombra, amb allò que s'ha anomenat *nit del món i eclipsi de Déu*, però té prohibit enfosquir-se ell mateix, en el sentit que no pot permetre que l'obscuritat li ompli el cor i ha de mantenir-se en

---

²² Cal recordar que el dia 27 de juliol havien assassinat un grup de religioses d'aquesta Congregació, entre elles la benaurada Teresa Prats Martí, filla de Ciutadilla, de la nostra arxidiòcesi. Aquesta notícia la sabia el Dr. Mullerat ja que la seva cunyada era membre d'aquesta Congregació.

²³ *Positio super martyrio*, p 206.

²⁴ *Positio super martyrio*, p. 204.

²⁵ És una expressió d'aquell temps, que es llegia freqüentment en els llibres de pietat.

la llum de la fe. Això només pot ser una gràcia. La llum de la fe esdevé llum de la gràcia, i, per tant, de la glòria.

El Beat va perseverar en la fe per traspasar la darrera nit, absolutament opaca. D'aquesta manera forma part dels fills de Déu sense cap defecte, que enmig d'una gent esgarriada i rebel resplendeixen com les estrelles en l'univers fosc (cf. Fl 2,15).

Els dies 9 i 12 d'agost l'espolien dels béns i signa els documents per retirar els fons bancaris.²⁶ Venen a la memòria les paraules de la carta als Hebreus: «Vau compartir els sofriments dels presos i vau acceptar amb goig que us espoliessin dels vostres béns, sabent que posseïu altres béns millors, que duren per sempre» (He 10,34).

APÒSTOL DEL PERDÓ

Gairebé com una santa obstinació, els darrers dies proclama el desig de perdonar. Ho demana als altres, com preveient que, quan ell no hi sigui, als qui l'han estimat els costarà de fer-ho. Ho demana als amics, ho demana a la seva esposa, ho va demanar als companys que van ser executats amb ell. En el seu pensament s'imposa la urgència del perdó: un perdó viscut, predicat i donat. Això és una gràcia de Déu molt gran, ja que no perdonem quan volem, sinó quan podem. La gràcia del perdó li fou concedida. Santa Teresa ens diu que el perdó és el signe indefectible de la vertadera unió amb Déu, el cim de la peregrinació vers Déu, hoste diví del propi *Castell Interior*. Realment, això és el que fa més admirable el do immerescut del martiri.

---

²⁶ No va ser l'únic; altres caps de família d'Arbeca també van ser espoliats, La seva esposa explica que assegut a la taula del seu despatx li van dir: «Si no firmas aquí mismo te levantamos la tapa de los sesos» (*Positio Super Martirio*, p. 189).

Ell, que rebé tantes vegades al llarg de la vida el sagrament de la penitència,²⁷ se sentia un home perdonat sempre per Déu i sabia que la incapacitat per atorgar el perdó és una incapacitat per a rebre la gràcia. La capacitat de perdonar brolla sempre de l'experiència de ser perdonats per Déu, justificats gratuïtament i no pels nostres mèrits. Si hom accepta que l'amor de Déu és incondicional, que l'amor del pare del cel no s'ha de comprar ni pagar, llavors no podem regatejar el perdó als altres, perquè aquest és donat des del cor, com a fruit i victòria de la gràcia.

Déu el cridava al martiri i sabia que un màrtir ha de morir perdonant.²⁸ Així va imitar la passió del Fill de Déu que des de la creu no es va sentir víctima de cap injustícia, sinó de la ignorància quan va dir: «Pare, perdoneu-los que no saben el que fan.» En els ulls del bon doctor Mullerat els seus botxins no hi van trobar odi, sinó perdó i compassió. Talment com en el moment de la mort del Senyor, quan no es pot dir que un pecador fos més lluny que un altre, perquè tots estaven en la mateixa proximitat absoluta, participant de l'amor del Senyor que perdona i redimeix.

No sabem si en els ulls dels botxins hi havia odi. Probablement, molt poca consciència del que feien i un desfici per a enllestir-ho aviat. En el fons els ho havien manat; els havien dit que era convenient de fer-ho. L'odi anava més enllà d'ells, venia de fora, allà on el mal quasi no es pot determinar i esdevé obscur, opac, gairebé com una manifestació del Mal radical contra els Servents de Déu.

Tal volta, si haguessin mirat els ulls del bon metge, plens de bondat, no s'haurien atrevit a disparar les armes. Per això el van abatre d'esquena, perquè la mirada, plena de bondat i compassió del bon metge del poble, els hauria estat insuportable. En els ulls del beat Marià no hi havia odi. Sí!

---

²⁷ «Tengo muy presente el impacto que producía la figura del doctor Mariano, tan alegre, cuando entraba en el templo antes de las nueve de la mañana de los domingos y fiestas para recibir la penitencia y la eucaristía, dando así un ejemplo que perduraba a lo largo de la semana, en la vida, en el trato y costumbres cristianas» (Mn. Jaume Ciurana, *Positio super martyrio*, p. 215).

²⁸ Ja el dia 12 d'agost, quan el Comitè es presenta a casa seva per als dipòsits bancaris, quan truquen a la porta i diuen: «Som els del Comitè», ell diu a tots: «I, si em maten, perdoneu-los a tots» (*Positio super martyrio*, p. 378).

El Senyor li va concedir una mort semblant a la seva. Amb raó el jove²⁹ que d'amagat va veure com els executaven va escoltar que el metge deia: «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan.» El martiri esdevenia la plenitud del seu baptisme i donava llum a les paraules solemnes de sant Pau:

¿O bé ignoreu que tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort? En efecte, pel baptisme hem estat sepultats amb ell i hem participat de la seva mort, perquè, així com Crist, per l'acció de la glòria del Pare, va ressuscitar d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una vida nova. I si nosaltres ens hem unit a ell participant d'una mort com la seva, també participarem de la seva resurrecció. (Rm 6,3-5)

APÒSTOL DEL CRIST

La fe dels màrtirs venç el món, el món oposat a Déu. La fe vencia el món perquè posava a plena llum que la raó per la qual morien era més alta que la raó per la qual eren morts. Sí! El Dr. Mullerat d'Arbeca estimava tant Jesucrist que l'estimava més que la seva pròpia vida. La seva mort és una proclamació de la fe davant del món, justament com allò de més preuat valor, perquè no es pot intercanviar per res humà, està al límit. El martiri confirmava la seva fe. Va experimentar la por, però va salvar la pau del cor.

Sabia d'un nom que per a ell ho era tot: «Jesús.» La fe estava tan arrelada en ell que ni li va passar pel cap renegar, fugir sí, però abdicar de la fe, no.

El beat metge d'Arbeca no sols no va abdicar de la fe, sinó que no va abdicar de l'Església, ni se'n va avergonyir tampoc. Moria en la més plena «obediència eclesial». Apartar-se de la fe hauria estat separar-se del cos de Crist i de la comunió eclesial.

---

²⁹ Es tracta del jove Antoni Martí Tilló, que tornava del servei militar i va ser testimoni de la terrible execució.

Ell va morir en la comunió de l'Església, la seva mort el situa al cor de l'Església (en el seu centre), allà on ella, ella sola, confessa que Jesucrist és el Fill de Déu. La gràcia del baptisme no quedava exhaurida en ell, s'entregava a Déu mateix i a l'Església i fins i tot als homes que el van matar.

Era un creient en l'Església. Formava part del poble de Déu que peregrina i sap que no té una ciutat permanent en aquest món, sinó que n'espera una altra de futura (He 13,14). El cristià ho és només com a membre de l'Església. Ningú no pot ser cristià pel seu compte. El doctor Mullerat va viure la seva vocació i el seu martiri com a membre de l'Església. Va restar sempre vinculat a la seva parròquia, va participar en l'apostolat dels laics, se sentia vinculat a la seva arxidiòcesi, estava atent al magisteri del bisbe.

L'ecclesialitat respira en ell per totes bandes. La seva vida i la seva mort s'introdueix en la «comunió dels sants», allí on hi ha «el tresor de gràcia» que el Senyor regala a l'Església peregrina.

UN MODEL PER A VIURE

Els fidels de l'Església troben en els màrtirs un model per a viure. Hom no és cristià durant un temps o en un àmbit particular de la vida, hom és cristià en la totalitat de la vida i sempre. Aquesta és la gran lliçó de la vida i del martiri del benaurat màrtir d'Arbeca.

En ocasió de la seva beatificació honorem amb ell el laïcat cristià. Siguem conscients dels «sants de la porta del costat» dels quals parla el papa Francesc (GeE 7), homes i dones que senzillament viuen la vida cristiana en l'anonimat de la vida del món: són testimonis del Déu vivent. Intenten estimar Déu i els altres, conscients que aquest és el *manament principal*, i malgrat les febleses, cerquen en tot la santedat.

Honorem amb ell els esposos cristians que viuen el sagrament «gran» del matrimoni, gran perquè significa l'amor de Crist a la seva esposa

Església (Ef 5,25). El Dr. Mullerat va viure amb goig el seu matrimoni, enamorat de la seva esposa i joiós pel naixement de les seves filles, de les quals va poder gaudir durant molt pocs anys. Ens fa comprendre l'afirmació del papa Francesc: «El bé de la família és decisiu per al futur del món i de l'Església» (AL 31) i tots els bells ensenyaments de l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*.

Honorem amb ell la vida de les nostres parròquies, mirem-nos amb acció de gràcies i descobrim que podem arribar a estimar Crist com, de fet, ell és estimat entre nosaltres. Quants creients que, en un temps en què molts ja donen per *liquidada* la vida eclesial, es mantenen fermes en la pregària i en la vida cristiana; els fidels de les nostres parròquies que viuen amb senzillesa de cor els compromisos eclesials i que són un regal del Senyor. Són fidels als compromisos parroquials, acullen els infants i els joves en la catequesi, atenen amb amor els pobres i necessitats a Càritas, són fidels a la convocatòria eclesial i tenen goig de celebrar l'eucaristia i no es desanimen quan molt sovint són pocs. Estimen el ministeri sacerdotal i pregunuen per les vocacions. Tot això és un tresor inestimable.

Honorem també tants cristians i cristianes que, nodrint-se de l'eucaristia i de la pregària, cerquen de santificar el treball de cada dia i acomplir amb amor tot el que la vida els ha imposat, com a motiu de goig però moltes vegades de sofriment. És un treball que algunes vegades és una professió de mestres, de metges, de servidors públics. És una gràcia que molts hagin descobert la seva professió com una vocació. Fan el seu apostolat en el gran anonimat del món i saben que contribueixen al creixement del Regne de Déu aquí a la terra.

EL DO DEL MARTIRI PER A L'ESGLÉSIA

La gràcia del seu martiri és eficaç per a l'Església, eficaç pel que fa a la gràcia. Si van participar del Misteri de la Pasqua del Senyor, també van participar del seu «acte redemptor», i els màrtirs no sols el reben, sinó que l'expressen i el comuniquen. Uns germans nostres van estimar

---

fins al límit el Senyor i aquest amor als ulls de Déu supleix —pel misteri de la comunió dels sants— allò que a nosaltres ens falta en l'amor que hem de tenir al Senyor. Per això, en la pregària litúrgica es demana una i altra vegada que «pels mèrits dels sants màrtirs ens siguin perdonats els pecats», que ens sigui perdonat allò que en nosaltres encara manca de l'amor de Crist, allò que fa que encara no hàgim demanat perdó a Déu. Ells van regalar la seva mort a l'Església. El seu martiri és nostre. Des d'aquest punt de vista ens hem d'encomanar a la seva intercessió, ja que Déu vol manifestar la seva glòria a través dels seus servents que aquí a la terra el van estimar tant. Entre ells el beat Marià Mullerat, laic, metge i màrtir de Crist.

Una filla seva escrivia el 10 de novembre de 1987: «El seu record romandrà sempre en el nostre cor. Em sento joiosa de poder dir que el nostre pare donà la vida per Crist i que és al cel.» Manllevant aquestes paraules podem dir: Tota l'Església de Tarragona se sent honorada pel martiri del beat Marià Mullerat Soldevila i la seva memòria romandrà sempre en el seu cor per a lloança de Déu i per al bé de l'Església que s'encomana a la seva intercessió.

Rafael Serra Abellà, prevere

Desembre 2018

El Pla. Monument als arbecuins immolats el dia 13 d'agost de 1936

**PREGÀRIA PER ENCOMANAR-NOS
A LA INTERCESSIÓ DEL BEAT MARIÀ MULLERAT
EN QUALESEVOL NECESSITAT**

Senyor Jesucrist,
per l'amor amb què us estimà el vostre servent, el beat Marià,
i per la seva fidelitat fins a la mort en un martiri gloriós,
concediu-me el perdó i la pau del cor,
amorosiu les ferides de la meva vida
i per la seva intercessió concediu-me la gràcia que us demano,
si és conforme a la vostra voluntat.

Amén.

V. Pregueu per nosaltres, benaurat Marià.

R. Perquè siguem dignes de les promeses de Crist.

**PREGÀRIA PER DEMANAR LA GRÀCIA
DE LA GUARICIÓ D'UN MALALT**

Us encomanem, Pare, el vostre fill/a N.,
i per intercessió del beat Marià,
màrtir del Crist, apòstol de caritat i metge amatent,
conforteu-lo en els seus sofriments i doneu-li,
si és la vostra voluntat,
la salut del cos i de l'esperit.
Per Crist, el vostre Fill,
que viu i regna pels segles dels segles.

Amén.

**PREGÀRIA DELS METGES DEMANANT
LA INTERCESSIÓ DEL BEAT DR. MULLERAT**

Senyor Jesús,
Us encomano el meu servei de metge.
Que visiti i atengui als meus pacients amb amor,
paciència i saviesa perquè aprengui
a fer el diagnòstic del cos i de l'ànima.
Concediu-me, per la generositat del bondadós
metge màrtir, beat Dr. Marià Mullerat,
ajudar a tractar als meus pacients i les seves famílies,
amb bondat, delicadesa i amor,
comunicant sempre consol i esperança.

Vós que viviu i regneu pels segles dels segles.

Amén

GOIGS EN LLOANÇA DEL BEAT MARIÀ MULLERAT I SOLDEVILA MÀRTIR DE JESUCRIST

Per la fe, sempre novella,
que amb la vida heu confessat:
*Refulgiu com una estrella,
Marià, amic benaurat.*

Us bressà Santa Coloma
de Queralt en bona llar;
de virtuts notable aroma
senyalava un fill preclar.
De bondat sou meravella,
alt honor dels Mullerat...

De petit se us mor la mare,
que, sortós, retrobareu
en Maria, que us empara
sempre més fins a la creu.
Bon alumne, jove grella,
sou exemple d'aplicat...

Per aprendre medicina
Barcelona us va acollir,
i la fe que mai declina
us marcava un bell camí.
Bon treball el cor cisella
de fulgors d'eternitat...

Tot Arbeca en ple us rebia
com a metge i com a amic:
quin puntal de bonhomia
tant pel pobre com pel ric!
A la vida que s'estella,
gest ocult, feu caritat...
Als dos anys de viure a Arbeca,
com a batlle el poble us vol.
Fer un servei jamai no us reca,
per donar pau i consol.
La justícia és l'anella
que us enllaça amb el sagrat...

Fomenteu pau i cultura,
i allargueu sempre la mà
per guarir tota amargura
i fer el viure més humà.
Tant de bé és una clivella
on veu llum el dissortat.

L'esperit de sant Ignasi
a Manresa us va colpir:
és Jesús el vostre oasi,
i el seu nom, llum i camí.
Jove vida s'aparella
per guanyar la llibertat...

Ve l'agost, temps de collita,
bones messes, bell esplet,
i intuïu una visita
que us fa estar amb el cor estret.
Dona i filles, flor en poncella,
mai no us deixen de costat...

La milícia entra a casa
i profana objectes sants:
un profund zel us abraça
estrenyent Crist amb les mans.
Indultant la plebs mesella
seguíu Crist crucificat...

A un botxí se li dispara
un fusell, i el va curar:
que el seu cor és alimara
sempre encesa a il·luminar.
I aclucàveu la parpella
perdonant qui us han linxat...

Tot el poble amb melangia
s'ha estremit a cada tret:
I allà El Pla de sang floria
deixondint un món distret.
Per la mort que us encimbella
feu el cim de santedat...

Del perdó sublim centella
que el martiri ha coronat:
Refulgiu com una estrella,
Marià, amic benaurat.

V/. Pregueu per nosaltres,
benaurat Marià.

R/. Perquè siguem dignes de les
promeses de Crist.

Lletra: Mn. Joan Roig Montserrat - **Música:** Mons. Valentí Miserachs Grau

BEATIFICACIÓ
MARIÀ
MULLERAT
I SOLDEVILA

TARRAGONA
23 de març de 2019

